

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

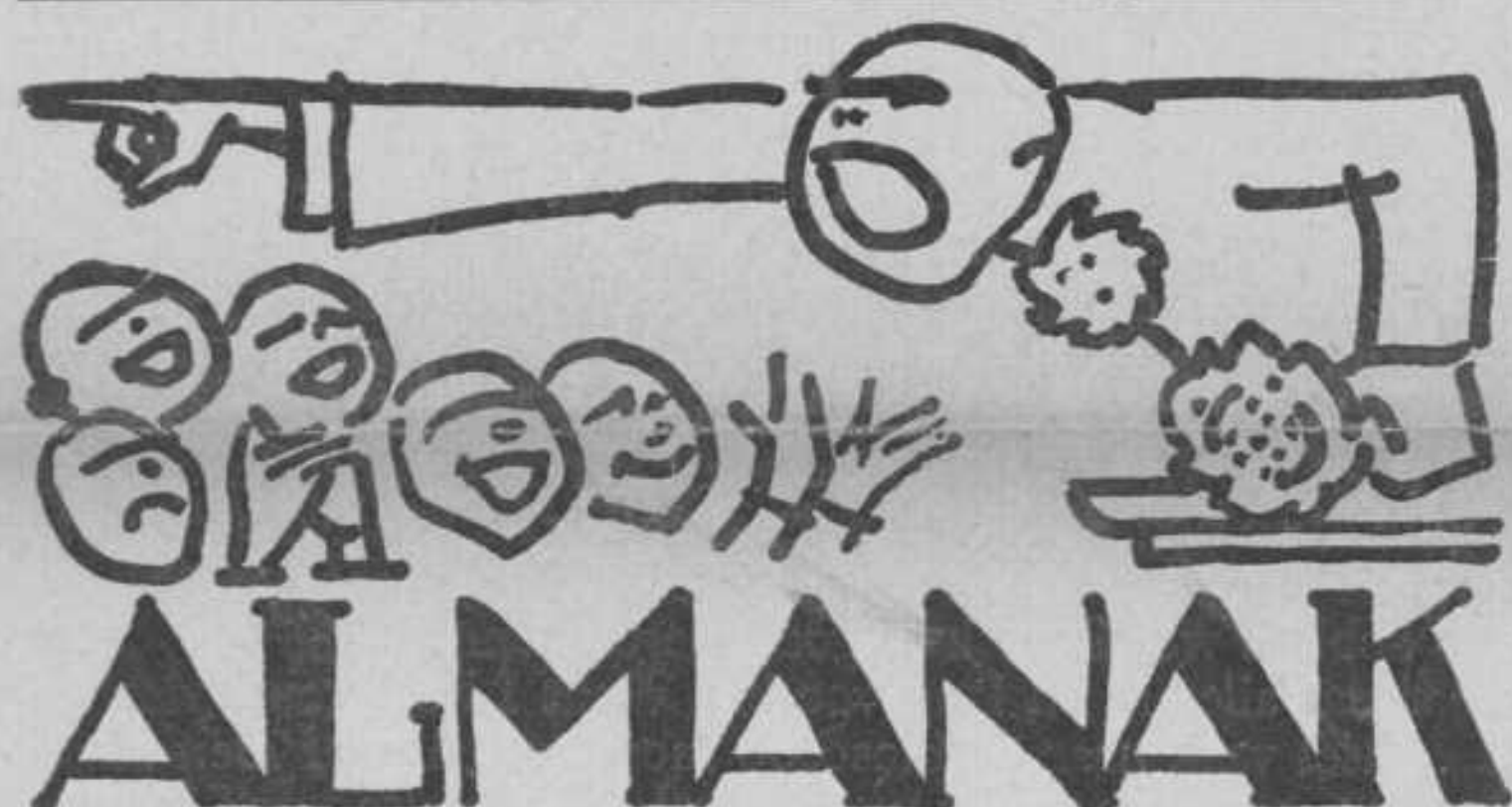
WAARN. HOOFDREDACTEUR: J. W. VAN PIENBROEK. GRIFFIER: A. W. VAN HAEFTEN. REDACTEUREN:
J. KNEPPELHOUT — C. T. DE IONGH — P. J. DE LINT — H. REILINGH.

VERSCHIJNT WEKELIJKS, BEHALVE IN DE VACANTIES. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H D.S.C. f 4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f 0.25
ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: NAAMLOOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - HIPPOLYTUSBUURT 6
15e JAARGANG — 28 OCTOBER 1938 — 8 BLZ. No. 7

REDACTIONEEL

De Heer C. T. de Iongh heeft het voornemen te kennen ge-
geven uit de Redactie te willen treden.

LEDEN VAN HET DELFTSCH STUDENTEN
CORPS!

De Commissie tot Redactie van den Delftschen
Studenten Almanak voor het jaar 1938 heeft de
eer U mede te deelen, dat zij binnen enkele dagen
niet meer zal zijn; een nieuwe redactie zal in haar
plaats treden om met grooten ijver en toewijding
een aanvang te maken met de uitgave van een
nieuw Rood Boek:

De Delftsche Studenten Almanak voor het
jaar 1939.

De laatste keer, dat de oude Redactie zich tot U
zal richten wenscht zij te herhalen wat zij U den
eersten keer zeide:

*Maakt nu reeds een aanvang met het vervaardigen
van Mengelwerk en Teekeningen en het zoeken van
Varia voor de Almanak; zorgt dat Gij later niet
behoeft te schromen deze Almanak de Uwe te mogen
noemen. Wordt inzender!"*

Doch verbitterd voegt zij er thans aan toe:
*„Zorgt, dat de toekomstige Redactie meer plezier
van U zal hebben dan wij dit hadden!"*
O, zóó! De daad is thans aan U!

Namens de Almanak Redactie
voor het jaar 1938:
J. W. VAN PIENBROEK.

De schande van het Corpsjaar:
De roode vijfschaar!
Waarom dit eierenquintet
Omgezet
In een Senaatsommelet?
Die prullen hangen nu te huur,
In het kastje aan den muur.

Obscure vlegels!
Voor wat pegels,
En een rok,
In het roode hok.

Het Lustrumabsent,
Wordt president.
En het vee van Caroussel,
Tracht nu snel,
Op de Phoenix iets te wennen,
En de leden leeren kennen.
Dat loopt in de gaten,
Tegencandidaten!

De Koe wees toch wijzer,
Het is toch lood om oud ijzer:
Geef die hamer,
Maar aan Kramer.

Theo de allemansvrind,
Heeft bij zijn naam nu ook het lint.
Mulock Houwer,
Centensjouwer,
Stel je eerst eens netjes voor,
Aan de leden van het Corps.
Ott de Vries, waarom niet je broertje,
't Is zoo'n gezellig ouweheertje.

SOCIETEIT „PHOENIX“.

Ledenvergadering van de Societeit „Phoenix“ op Maandag 31 October ten 7.30 ure.

Agenda:

1. Opening.
2. Notulen.
3. Wetswijziging.
4. Rondvraag.
5. Sluiting.

A.s. Dinsdag 1 November zal ten 4.30 ure de Wetsonder-teekening plaats vinden op de Commissariskamer der Societeit „Phoenix“.

EERSTE JAARS VERGEET UW 2 PASFOTO'S NIET!

Namens het Bestuur,
W. de IONGH,
Secretaris.

D. S. S. G. EN A. V. „ODIN“.

Ledenvergadering op Maandag 31 October te 19.15 uur op het Dispuut.

- Agenda: Opening.
Notulen.
Zwemmen, onderdeel van „Odin“.
Uitbreiding Bestuur.
Rondvraag.
Sluiting.

Namens het Bestuur,
H. de J. MULOCK HOUWER,
Vice-Secretaris.

D. S. A.

FILMAVOND

en

Causeriën door H. M. Schmidt-Crans en J. K. Hoekstra op Dinsdag 1 November, des avonds 8 uur op de Leeszaal der Societeit Phoenix. (In de vorige Spiegel stond abusievelijk 2 November).

Niemand verzuime deze unieke avond bij te wonen!

De Heer Schmidt-Crans, Chef-instructeur der Nationale Luchtvaart School, zal voor U spreken en de film vertoonen van de vlucht naar Kaapstad, welke hij met Ir. J. E. F. de Kok bijna een jaar geleden maakte. Het grootste gedeelte van deze reis is op kleurenfilm vastgelegd, welke ook uit fotografisch oogpunt alle lof verdient. Wij signaleeren U vast een prachtige zonsopgang bij de vlucht boven Egypte, de Shell-service in de wildernis, de eerste kudde olifanten, giraffes en gazellen, en steeds weer het eindeloze oerwoud en de woestijnen. De Heer Hoekstra, instructeur bij de N. L. S., houder van het Nederlandsche duurrecord voor zweefvliegen, maakte een film, die een mooi beeld geeft van de genoegens en mogelijkheden van het zweefvliegen, escadrille-vluchten, wolken-vluchten, en o.a. een vlucht van Fokkers eerste toestel, de „Spin“; herbouwd.

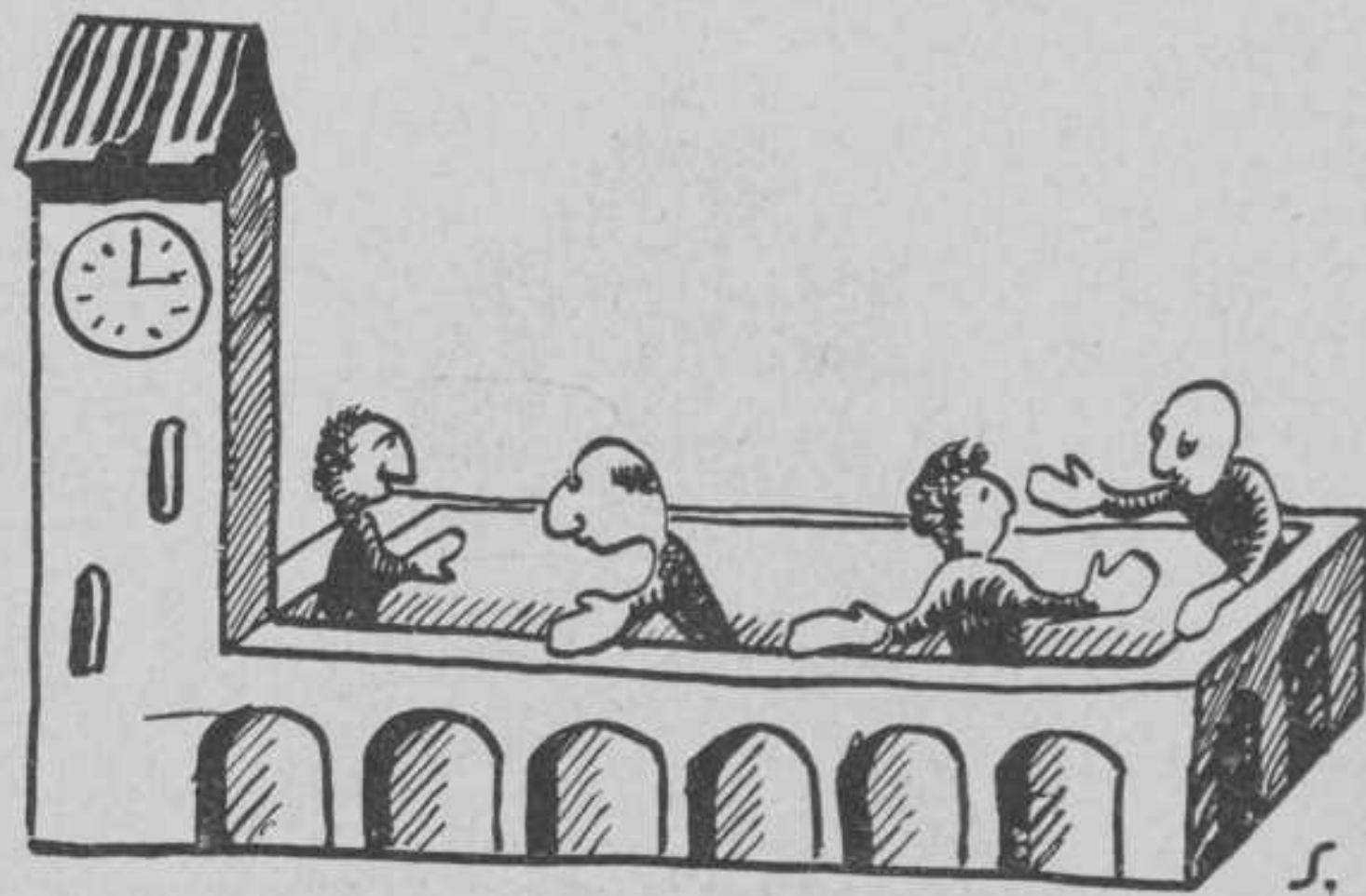
Komt allen!

* * *

COLLEGE VLIERTUIGBOUW.

Het Bestuur wil belangstellenden er op wijzen, dat Ir. J. Roosenschoon, Privaat-docent in de vliegtuigbouw, ook dit jaar zijn colleges nog voortzet, in afwachting van de benoeming van een Hoogleraar.

De colleges zijn iedere Donderdag van 9 tot 10 uur in zaal 207 van het Bouw voor W. en S.. Helaas heeft Ir. Roosenschoon

LIESJE.

Er zijn veel lieve meisjes op de wereld, maar één is toch wel de allerliefste! Ze heeft zulke leuke lachende oogen, en als ze je aankijkt U zult me begrijpen.

Toen ik laatst op straat liep, in de Peperstraat, zag ik haar voor het eerst. Ik ging voor N. V. Hees staan, want ik wilde een occarino koopen, en zij ging ook voor N. V. Hees staan; maar ik geloof niet dat ze iets wilde koopen. En toen we daar zoo samen voor N. V. Hees stonden, keek ik haar eens van opzij aan; ik schrok er werkelijk van, zoo aardig als ze was; een paar allerliefste blonde krulletjes kwamen onder haar blauw mutsje uit, en ze had een wipneusje om te ja, om te; enfin, wat doet 't er toe. Ik vond, dat ik haar eens moest aanspreken, en peinsde erover, hoe ik dat zou doen. In gedachten begon ik:

„Liesje“, want ik vond dat dat bij haar paste, „Liesje, luister eens, eh“

Maar toen wist ik al niet meer, wat ik zeggen moest, en ik begon te stotteren en te hakkelen, dat het vreeselijk was. Ik probeerde het opnieuw, maar raakte weer in de war; 't was ontzettend.

't Moet voor haar erg raar zijn geweest, want ik stond haar maar aldoor aan te kijken; en ik denk dat ik er gekke gezichten bij heb getrokken; want ze begon opeens te lachen; en niet zoo maar te lachen, maar heel, heel lief te lachen. En toen moest ik wel meelachen.

We hebben dien avond nog veel gelachen, heel veel zelfs; we zijn eerst samen naar Delfia geweest, en daarna hebben we gewandeld, en nog heel andere dingen gedaan. Maar die zal ik U niet allemaal vertellen.

Zoo hebben we elkaar heel goed leeren kennen.

Maar dat alles is nu lang voorbij. Want Liesje vond, dat we héél, héél vaak naar de bioscoop moesten, en naar Den Haag moesten, en ik weet niet wat moesten. Tenslotte werd het me te bar, en op een avond zei ik: „Liesje, luister eens, het gaat zoo niet langer. Ik kan niet altijd en eeuwig“ Verder kwam ik niet.

Liesje begon me 't een en ander te vertellen, van wat ze eigenlijk van me vond en dacht, en toen begon ik weer, en zoo zijn we een heele tijd bezig geweest, tot we erg boos van elkaar weg zijn gegaan.

Nadien hebben we elkaar niet meer terug gezien.

Laatst liep ik door de Peperstraat. Ik ging voor N. V. Hees staan, want ik wilde een occarino koopen. Naast me kwam een meisje staan. Ik keek haar eens van opzij aan, en ik schrok er werkelijk van, zoo lief als ze was. Ze had een mondje, een mondje Maar verder kan ik U niets van haar vertellen, want ik ben gauw naar binnen gelopen en heb mijn occarino gekocht.

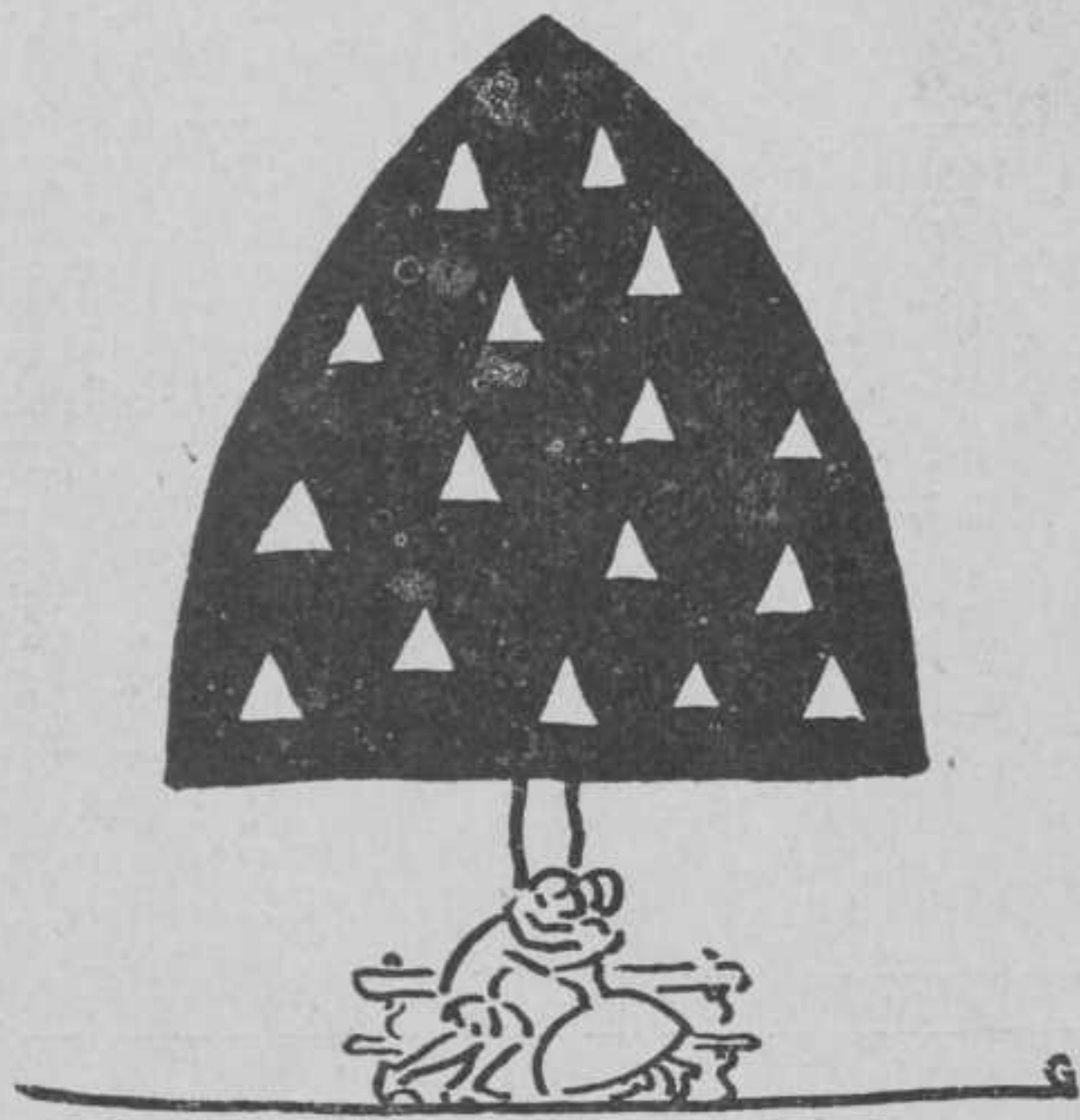
E. P. WELLENSTEIN.

het vijfde jaars college moeten laten vervallen, wegens zijn buitengewoon drukke werkzaamheden bij de Fokker-fabrieken. Deze colleges kunnen door alle ingeschrevenen gevolgd worden; officieel zijn zij ondergebracht in het 4de studiejaar, doch zij vereischen geen speciale voorkennis.

Daar dit Privaat-docentschap is ingesteld door de bemoeiingen der D. S. A., hoopt het Bestuur, dat ook vele leden van hun belangstelling blijik zullen geven.

Het Bestuur wil U ook nog eens wijzen op de mededeelingen betreffende subsidie voor het motorvliegen, gedaan in de vorige „Spiegel“. Elken Maandag aan de Aero-Koffiemaaltijd ter Societeit Phoenix, is zij gaarne bereid U verdere inlichtingen te verstrekken.

Namens het Bestuur:
R. H. 'T HOOFT,
Secretaris.

HERINNERING.

Laatst liep ik op 't stille strand en daar speelde zich een tafereel af, dat me heel erg bewogen heeft. Ik zag toen weer eens goed, hoe hulpeloos je bent als kleine jongen tegenover de onberekenbare krachten der natuur.

Ik zag weer een kleine jongen zich snikkend in de armen van zijn moeder werpen . . . o, lezer, ik hoop dat U met me eens zult zijn, dat dit voor mij een ontroerende middag geweest is.

En dan die groote wijde onbewogen watervlakte, dat groote vlakke strand en geen menschen, behalve die kleine jongen van mijn verbeelding en ikzelf.

Maar laat ik U eens een duidelijk relaas geven van wat zich die middag afspeelde.

Ik liep dan op 't stille strand, zoo'n beetje met voorover gebogen hoofd. Het was geen kwestie van neerslachtigheid (ik floot nml.), maar alleen een slechte gewoonte van me, die ik hierbij ieder ten sterkste afraad.

U kan dan in elk geval niet zulke dingen meemaken, waarvan ik U nu vertellen ga.

Want het was zuiver het gevolg van het voorovergebogen hoofd dat ik ineens twee kleine vogeltjes voor me zag, die iets aan 't oppikken waren. Getroffen stond ik stil, want meestal loop ik zoo iets voorbij, maar de wijze waarop deze regels hun voedsel bepikten, stemde me tot nadenken. De beesten werden namelijk hoe langer hoe zenuwachtiger. Dit was duidelijk te zien aan de frequentie van pikken, die steeds hooger opgevoerd werd en aan de wijze waarop ze elkaar hulpeloos aankeken. Dit laatste meende ik te mogen concludeeren uit 't wippen der staarten.

U begrijpt lezer, genoeg vreemde verschijnselen om mijn nieuwsgierigheid omtrent den aard van hun voedsel op te wekken. En terwijl ik daar staar naar de plek in 't zand tusschen de twee vogeltjes (ik kan niet dichter bijkomen, anders zullen ze wegvliegen en zou ik dus niets meer kunnen concludeeren uit hun gedragingen), en mijn hersens afpijnig met de vraag wat toch zoo weinig klemvast is in die bekjes, schiet ineens een vreemde siddering door me heen . . .

Wazige palmen aan een groote spiegelgladde blauwe zee, van die bijzondere kleur zooals die alleen aangetroffen wordt in de Oost-Indische Archipel, verschijnen langzaam voor mijn oog. En met deze palmen komt het strand, waarin zij wortelen en de kleine zwarte jochies met hun onwaarschijnlijk dikke buikjes en hiertusschen ineens een paar blanken.

Wat kunnen zij daar doen? Dit is toch een heel gewone kleine kampong!

Mijn jarenlange Indische ervaring doet het me dan plotseling begrijpen. Dit moet een eiland zijn waar de blanken hun week vakantie in volledige rust temidden van zee en palmen doorbrengen. En als blijk dat mijn conclusie juist is, stormt dat leven verder op me af. Ik zie vroolijke menschen en kleine kinderen, die een prauw in zee willen sleepen. Het is ineens of ik de omgeving en de menschen ken, en als ik even scherper tuur, verwondert het me absoluut niet dat ik mijn familie en mezelf ontdek tusschen deze menschen.

Ze gaan zee in, heerlijk, maar opeens wordt mijn blik getroffen door een kleine verraderlijke roller, die zoo zoetjes aan komt, dat het lijkt of hij iets te verbergen heeft.

Het fata morgana concentreert zich nu op deze witte rollende golf en als ik nu met angstige aandacht het verborgen gevaar erin probeer te ontdekken, zie ik mezelf vroolijk de golf tegemoet huppelen.

Dit is beklemmend, want hoe kan ik mezelf waarschuwen voor een gevaar dat ik zeker tegemoet zal gaan?

Achteraf kunt U nu wel zeggen lezer, dat dat nog al logisch is,

ik verzeker U, toen ik daar stond te kijken, doorleefde ik de heele situatie en was ik razend benieuwd naar de afloop, omdat ik me niet meer kon herinneren hoe het indertijd afgeloopen was. Nu dan . . . ineens werpt de roller zijn onderste lagen naar boven en hiermee komt iets groezeligs bovendien, hetgeen ik herken als iets vreeselijks.

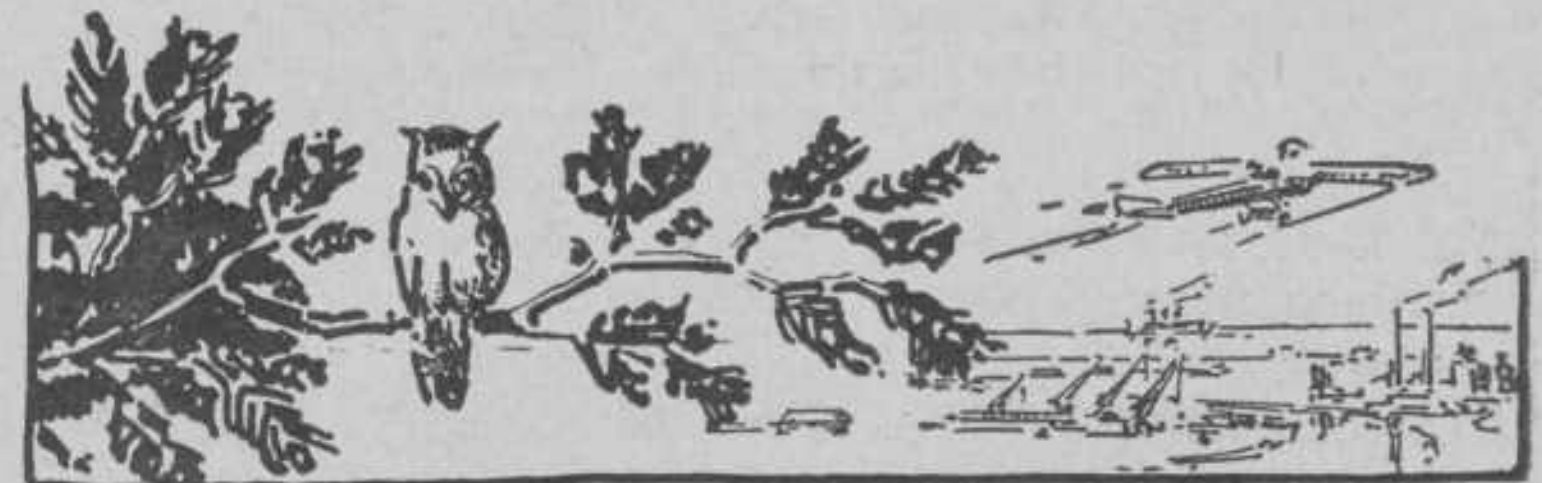
En dan zie ik tot mijn groote schrik mezelf naar dat glibberige toestappen.

Ik wil waarschuwen . . . vindt mezelf enorm stom dat ik het niet zie, wil nog wijzen, als ik merk dat mijn keel dichtzit . . . te laat . . . pijnlijk vertrokken zak ik door mijn knieën en grijp naar mijn linker kuit . . .

Het hoofd maakt hierbij een beweging omlaag (ik had het n.l. onbewust wat hooger opgeheven vanwege de palmen) en ik staar weer naar de twee vogels die juist wegvliegen door mijn verschrikt gebaar.

Gelukkig, . . . nu kan ik tenminste weer doorlopen, omdat ik zeker weet, dat ze een stukje van een kwal hebben opgegeten.

L. C. VIETOR.

TECHN-HOOGESCHOOL

De privaats- docent Dr. J. W. Loos maakt bekend, dat hij den cursus in verbandleer en eerste hulp bij ongelukken wegens geringe belangstelling gedurende het studiejaar 1938—1939 niet zal geven.

De privaats- docente Mejuffrouw Dr. Ir. A. E. Korvezee maakt bekend, dat zij haar colleges over radio-activiteit zal houden des Woensdagmorgens van 9—10 uur in zaal 32 van het Gebouw voor Scheikunde, Westvest 9, te beginnen op 2 November a.s.

Afdeeling der Weg- en Waterbouwkunde.

De Voorzitter van de Afdeeling der Weg- en Waterbouwkunde van de Technische Hoogeschool te Delft maakt bekend, dat zij, die wenschen deel te nemen aan het Ingenieurs-Examen voor Civiel-Ingenieur, dat zal worden afgenomen in de maand December a.s., zich daarvoor schriftelijk hebben aan te melden vóór 10 November a.s. bij den Secretaris van de Afdeeling der Weg- en Waterbouwkunde.

Formulieren voor de aanmelding zijn verkrijgbaar bij den Technischen Boekhandel Waltman te Delft.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Electrotechnisch-Ingenieur: P. M. de Graaf.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Scheikundig Ingenieur: W. J. J. M. van Asten.

Gelegenheid tot inschrijving elken werkdag, behalve des Zaterdag, des namiddags tusschen 2 en 2.30 uur in het Hoofgebouw, Oude Delft 95.

Dr. U. Ph. Lely, el. ing. repeteert: MAXWELL, WISSELSTROOMTHEORIE, ELECTRONENTHEORIE, ZENDERVELD, KABELTELEFONIE, DRAAGGOLFTELEFONIE, van Blankenburgstraat 17, den Haag, telefoon 335740 (te bereiken met lijn 10, halte Sweelinckplein).

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.

Ir. M. v. d. Veen, oud-ass. T.H., Kanaalstraat 9 te Delft repeteert WISK., NATK., ELECTROT. (bekn.cursus) en WISSELSTROOMTHEORIE.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE en THEORETISCHE MECHANICA bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T.H.) Hoornbruglaan 84 te Rijswijk (Z.-H.), Tel. Den Haag 118393.

Dr. Ir. R. H. Borkent e.i. assistent T.H. repeteert NATUURKUNDE, TOEGEPASTE MECHANICA, ELECTROTECHNIEK (ook bek. cursus). Kanaalweg 2B, Delft; Van Boetzelaerlaan 116, Den Haag.

Voor deelname aan deze rubriek (25 plaatsingen voor f 25.—) wende men zich tot de Admin. van „De Spiegel“, Hippolytusbuurt 4, Tel. 160.

**STAATSMIJN
PRODUCTEN**

**BY BRANDSTOFFEN
HANDEL
V. H. S. OLIEMANS**

KONINKLUKE-BEGEER
VOORSCHOTEN

OFFICIEEL LEVERANCIER VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS

MEDAILLES EN INSIGNES
VOOR CLUBS EN CORPSVEREENIGINGEN NAAR
SPECIALE ONTWERPEN
VRAAGT ONS ONTWERPEN EN PRIJSOPGAVE

STUDENTEN WORDT LID VAN DE VEREENIGING
VOOR PENNINGKUNST

SECRETARIS A. O. VAN KERKWIJK, NASSAULAAN 22 DEN HAAG

**NOORDHOLLANDSCH
LANDBOUWCREDIET N.V.**
OUDE DELFT 141

Alle Bankzaken

Agentschap
**STOOMVAART My.
„NEDERLAND”**

Speciale condities:
Vacantie-reis naar Ned. Indië
voor studeerenden.

Correspondent
AMER. EXPRESS Cy.
Samenstellen van privéreizen en
excursies n/h buitenland.
Alle reisbiljetten.

BLOEMEN

PLANTEN

**BLOEM-BINDERIJ
HERMAN ROMIJN**
TELEFOON 1422
WIJNHAVEN 14
DELFT

AARDEWERK

GLASWERK

Don't be vague -

ASK
FOR

Haig

NO FINER WHISKY GOES INTO ANY BOTTLE

Drukkerij Meinema

staat steeds

voor U gereed!!

Stoomwasscherij
J. J. SMIT
OOSTSINGEL 67-72
TEL. 1520 - DELFT

*Meest betrouwbaar
ook voor Heerenwasch
geeft Uw proefwasch.*

Corpsleverancier

**STEIJGER'S
SLAGERIJ**

Specialiteit in Fijne Worst
en Vleeschwaren
ALLES EIGEN FABRIKAAT

Oude Kerkstraat 9-10
Telef. 178, Delft

OPGERICHT 1863

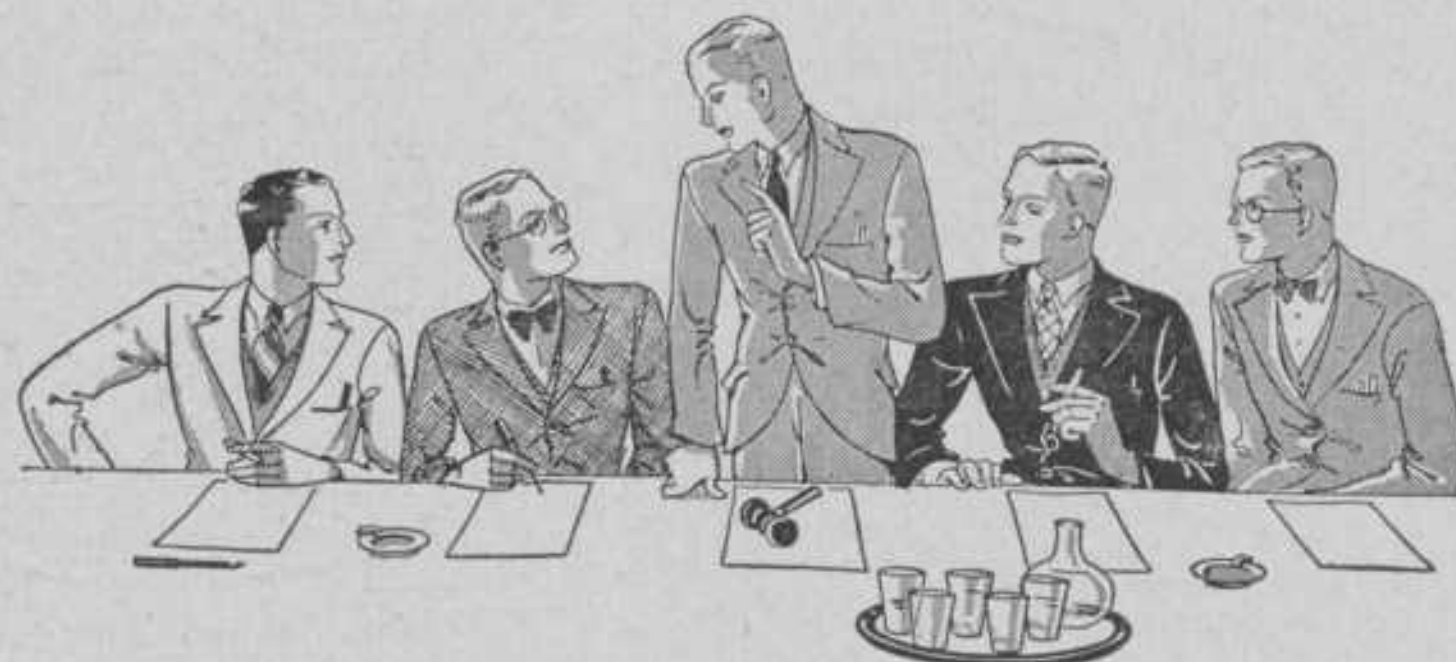
Een hartigheidje is FIJN, maar....
het moet van STEIJGER zijn

LUXE SCHOEISEL
IN POPULAIRE PRIJZEN

Stoutepin

HIPPOLYTUSBUURT 29a

TELEFOON 1404

De voorzitter tot de nieuwe
secretaris van de vereniging
en.....wij laten drukken bij Meinema

KAPSALON A. HUURMAN
OUDE DELFT 88 BIJ DE PEPPERSTRAAT

De salon voor de betere modellen.

Heeren Permanenten vanaf 75 ct. Heeren knippen 25 ct. Scheren 15 ct.
Frictions vanaf 25 ct. — Abonnementen voordeliger.

TARIEF DAMES: Permanenten vanaf f 1.— met oliebehandeling;
wasschen 25 ct., knippen 25 ct., onduleeren 25 ct., SAMEN 65 cent.
Wasschen watergolven 65 ct.

APARTE DAMES- EN HEERENSALONS

HEINEKEN'S

*Rijdt u
Het Proefje*

BIER

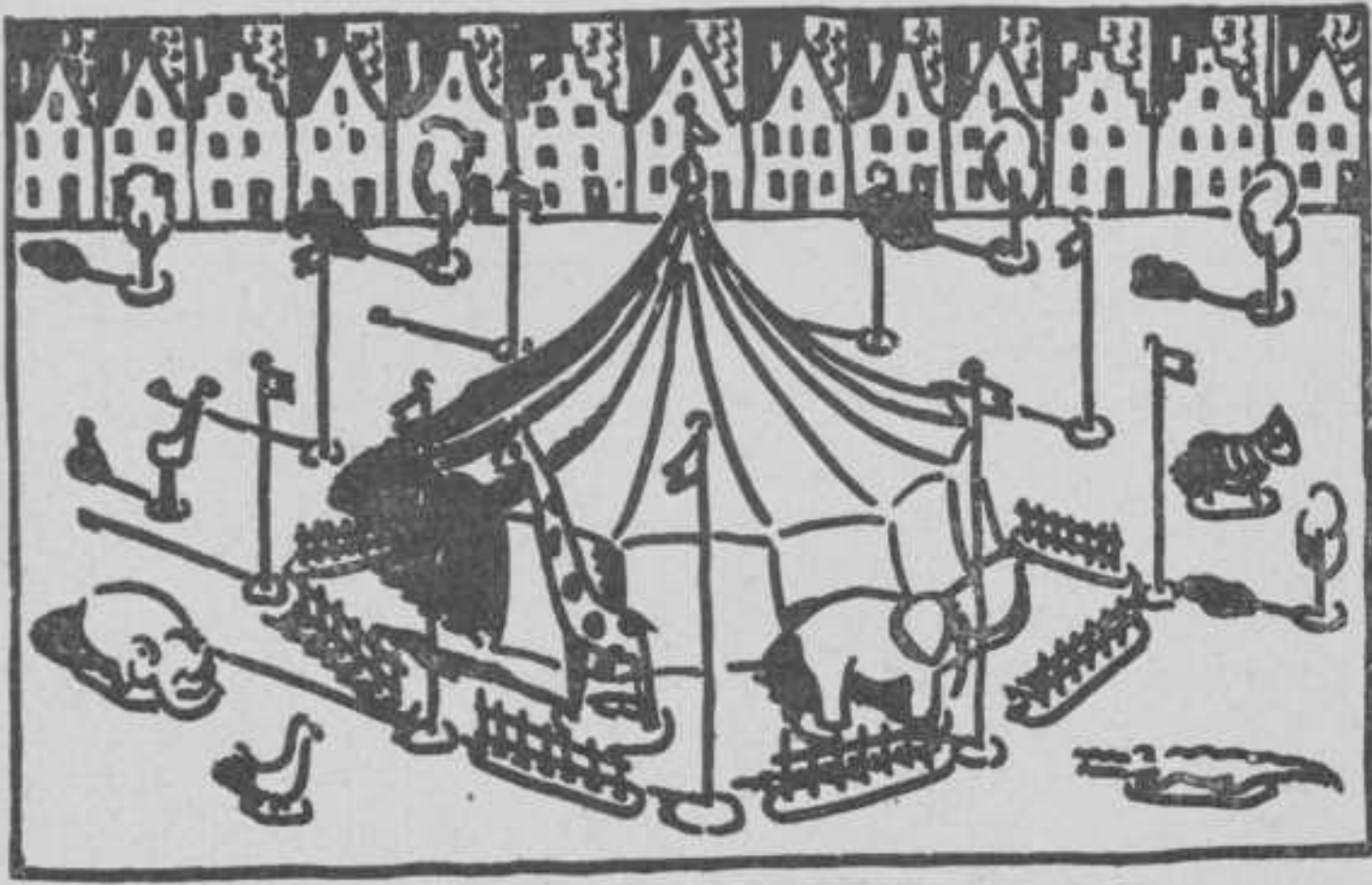
BROUWERIJEN TE AMSTERDAM
EN TE ROTTERDAM

**GROOTSTE
BIERBROUWERIJ-
ONDERNEMING
IN NEDERLAND**

Agent voor Delft:

J. T. POST

Vrouw Juttenland 14
Delft, Tel. 92

DE MOORD IN DE POPPENKAST.

1. De ontdekking.

Het gebeurde tijdens de vierde spelopvoering, die op speciaal verzoek gegeven werd voor Ouden van Dagen van alle gezindten. Een vrolijk babbellende menigte besjes vulde al vroeg de tribune vol blijde verwachting van het komende. De stemming was er zeker, het weer werkte gelukkig ook mee, geen kans op reumathiek, en toen dan ook de lichten gedoofd werden en de twaalf slagen weerklonken, steeg er een zucht van spanning uit de tribune op. De muziek begon te tetteren, de kindertjes kwamen op dansen en als ik u zeg dat alles als gewoonlijk ging, hoef ik u verder niets meer te vertellen.

Tot de kraaien opkwamen. Toen de eerste sombere toonen van de treurmarsch werden ingezet en ze met hun macabere last over het tooneel sjokten, ging er een huivering door het publiek, wat te begrijpen is op hun leeftijd. Ook de stemming onder de kraaien zelf was meer gespannen dan anders. Er was iets beklemmends, iets vreemds in de heele sfeer; vooral achter de coulissen heerschte er een gedrukte nervositeit. De kist scheen een stuk lichter dan anders en ook kwamen er ditmaal geen bemoedigende klopgeluiden uit zijn binnenste, waarmee anders de heer Fluit zijn dragers in de war trachtte te brengen. Het was of er werkelijk een doode naar zijn laatste rustplaats vervoerd werd. De kraaien waren met hun last juist voor het politiebureau op de rechterhelft van het tooneel gekomen, toen de linker kraai de grootste schok kreeg van zijn leven. Hij sloot een oogenblik de oogen en kon slechts met moeite de resten reebout die hij met zijn dame gegeten had, binnenhouden. Hij keek weer en ja daar was het. Er droop kledderig een druppel bloed traag langs het lijkkleed naar beneden om met een doffe tik op de grond uiteen te spatten. Er volgde er nog één — tik. Bij elken stap die ze deden — tik, tik. Deze middelste kraai was een heroische kraai; na de eerste oogenblikken van verstikkende walging was hij zich al spoedig meester. Hij wist, dat hij vóór alles moest trachten deze ontdekking voor het publiek te verbergen. Met trillend fluisterende stem deelde hij zijn collega's mee wat hij gezien had. Een nauwlettend toeschouwer zou op dit moment een onderbreking in het langzame rythme van de kraaienloop hebben kunnen bemerken. Het was maar een oogenblik. Het spel moest zijn gang gaan. Hoe zij de volgende tien minuten zijn doorgekomen is ons onbegrijpelijk. Het was een marteling. Met ongelooflijke zelfbeheersching wisten ze door te spreken, maar toch drukte het gebeurde een stempel op hun spel in die zin, dat het publiek onbewust iets voelde van de verschrikking die zij doorleefden en ademloos toezag. Toen kwam het moment, waarop de dikke boer uit zijn kist moest springen — er gebeurde niets. De spelers drongen om de kist heen om het publiek de indruk te geven van een worsteling, maar in werkelijkheid om zelf het deksel van de kist te lichten. En daar lag in het bebloede roze hemd en met het masker van den dikken boer een figuur. Onwezenlijk stil en levenloos. Het was Fluit zelf niet, veel magerder en kleiner. Het was of het hemd, dat door het bloed aan het lichaam kleefde vrouwelijke vormen scheen te willen verraden. Een kreet van ontzetting steeg uit de spelers op, een paniek scheen te ontstaan, toen de man-bij-het-licht met groote tegenwoordigheid van geest de poppenkast in 't donker zette en de dood liet opkomen. Het publiek merkte er heel weinig van dat er een stuk werd overgeslagen en applaudiseerde stormachtig na het sluiten van het doek, gegrepen als het was door het realistische en macabere spel.

2. Het onderzoek.

Intusschen is de heer Kramp gewaarschuwd; hij laat dadelijk de toegangen tot de poppenkast afsluiten en neemt met de hem

VAN DEN Klapstoel

GEBOUW VOOR KUNSTEN EN WETENSCHAPPEN.

Zondag	30 October	Cultureele Filmvoorstelling, Mekka.
	van 11.30 uur tot 1.30 uur,	Ingeleid door Dr P. H. v. d. Hoog.
Zondagmiddag	„ „ 2.30 „	Residentie Orkest. No. 2 van het Abonnement. Dirigent: Prof. Georg. Szell. Solist: Zino Francescatti (Viool).
Zondagavond	„ „ 8.00 „	N.V. Italiaansche Opera. La Gioconda.
Woensdagav.	2 November 8.15 „	2e Diligentia Convert. Dirigent: Prof. Georg Szell. Solist: Arthur Rubinstein (Pianist).
Donderdagav.	3 „ 8.00 „	N.V. Italiaansche Opera. I Pescatori di Perle.
Zaterdagavond	5 „ 8.00 „	Mengelberg Concert. Serie A No. 3. van het Abonnement. Dirigent: Prof. Dr. Willem Mengelberg. Soliste: Lola Bobesco (Viool).

KUNST AAN HET VOLK.

Zondag	30 October	Gebouw K. en W. te Den Haag. Gioconda. Vertrek auto-cars 7.30 uur. Entree (alle kosten inbegrepen) f 1.25.
Donderdagav.	10 November	's avonds 8 uur. Roxy-Theater. Film: „Verschroeiende aarde”. Entree f 0.30, f 0.40 en f 0.50.
Donderdagav.	24 „	's avonds 8 uur. Roxy-Theater. Film: „Jabonah” Entree f 0.30, f 0.40 en f 0.50.

eigen voortvarendheid en scherpzinnigheid het onderzoek op zich. Een gretig licht straalt in zijn staalblauwe oogen als hij een ieder tot kalme maant en de inhoud van de kist in oogenschouw neemt. Na een kort onderzoek maakt hij met zijn grijze cellen de eerste scherpe gevolgtrekking.

Een gretig licht straalt in zijn staalblauwe oogen.

„Aha”, zegt hij, „een lijk”. Dan na een oogenblik: „Dit is Fluit niet, maar een vrouw of liever een jong meisje. Raak niets aan, laat alles zoo liggen. Er mogen geen belangrijke clues verloren gaan.”

Men schrikt. Een meisje. Wie? Geen clues verloren gaan. Vol ontzag kijkt men naar Kramp. Deze heeft intusschen het masker van het gelaat der onbekende gelicht. Hij trekt karakteristiek met de neusvleugels, een gebaar dat bij hem altijd de grootste spanning verraad. Men dringt om de baar. En daar — daar ligt als sneeuw witje in haar kist met een kalme vredige uitdrukking op het gelaat een der meest besproken Can-Can meisjes! Een schok vaart door de omstanders; haar naam gaat

in fluistering van mond tot mond. Een enkele heeft het altijd al zien aankomen, een kennelijke moord uit hartstocht. Kramp onderzoekt intusschen minutieus de kist. Dan verstrakt zich zijn gezicht. Na een kort onderzoek heeft hij zekerheid: „De ontzielde is met een scherp steekwerktuig om het leven gebracht.” Een meisje valt flauw. „Hier in de linkerzijde van de kist bevindt zich een gat, recht tegenover het hart van het slachtoffer. Zij is dus vermoord nadat zij in de kist lag. Hm, juist.” Dan wordt zijn stem scherp: „Laat de kraaien naar voren treden.” Zes sombere zwart gekleede figuren maken zich los van de zwijgende troep; één schijnt er te aarzelen.

„Doet uw maskers af.” Op één na weer voldoen zij aan dit bevel. „Jij ook,” brult Kramp dreigend. Het masker gaat aarzelend af. „Wat is dat?” De kraaien schijnen verward. „Hij hoort er niet bij, hij is geen kraai!” Een gemompel gaat door de menigte. Daar staat de heer Fietskever, bleek en overstuurd. „Ik ben geen moordenaar,” krijt hij angstig, „ik ken haar nauwelijks, ik ben onschuldig!”

„Waarom heb je je dan als kraai vermomd?” spreekt Kramp streng, zijn oogen lichten. „Denk eraan dat alles wat je hier zegt als getuigenis tegen je gebruikt kan worden.”

Fietskever, gekalmeerd, doet dan het volgende verhaal:

„Ik merkte een kwartier voor het begin van de voorstelling, dat de Erwt ontbrak, er waren maar vijf kraaien. Dadelijk ging ik hem zoeken, maar hij was nergens te vinden, ook niet in de Stompe Toren. Ik begaf me toen naar de kleedkamer en zag daar zijn pak nog hangen. Hij zelf was er niet, en teneinde raad heb ik me toen maar als kraai verkleed om de voorstelling te redden. Ik heb de repetities al vaak meegemaakt en kende zijn rol wel ongeveer. Ik had me natuurlijk al eerder moeten melden, maarre ikke was bang om eh verdacht te worden.” Hij slikt.

„Aha”, spreekt Kramp, die met kennelijk ongeloof dit verhaal heeft aangehoord, „bang! U staat onder ernstige verdenking.” Dan doet hij bruusk een paar stappen en onder afgrijzen van de spelers trekt hij plotseling uit de dichtgevouwen paraplu van een der kraaien een blinkend voorwerp. Het is de kling van een sabel! Hij loopt naar de kist en steekt het in het gat, het past! Zegevierend houdt hij de kling omhoog.

„Het moordwerktuig,” zegt hij plechtig met een strenge blik naar den betrokken kraai.

Deze begint te stotteren: „Ik — ik weet er niets van, heusch niet. Ik heb het nooit eerder gezien. Waarom zou ik een meisje . . .” Dan triomphantelijk: „Ik kan het niet gedaan hebben, ik liep aan den anderen kant, aan den rechter kant, en het gat zit links!”

Hoewel onwillig, moeten de anderen dit beamen. Kramp kucht en schijnt ingespannen te decludeeren en combineeren. „Toch staat u onder ernstige verdenking,” luidt zijn scherp verhoog.

Dan treedt de dominee wijfelend naar voren. „Ik eh heb een eh verklaring af te leggen.”

„Aha, juist. Verwachtte ik al.” De dominee doet dan het volgende verhaal: „Ik heb een grapje willen uithalen, om de diender te pesten. Hij had voor deze voorstelling een oud officierssabel genomen, omdat de andere was weggeraakt. Ik heb toen de kling van het handvat gehaald en het handvat weer in de schede gestopt. „Stel je voor als hij straks zijn sabel had moeten trekken!” Gegrinnik. De diender trekt woedend zijn sabel uit de schede en houdt inderdaad slechts een handvat in zijn hand.

„Ploert”, brult hij en wil den dominee te lijf. Kramp herstelt echter gauw de orde, alle zenuwen zijn gespannen.

„Hoe komt de kling dan in de paraplu?”

„Net toen ik hem er af had gehaald kwam de diender aan en omdat ik hem gauw moest verstoppen heb ik hem in een kraaienparaplu gestoken die daar vlak bij stond.”

Kramp heeft dit verdichtsel ongeloovig aangehoord, dan flikkeren zijn oogen: „U beiden staat onder ernstige verdenking.” Een meisjesstem klinkt beduusd door de benauwende stilte die volgt.

„Mijnheer Kramp, ik heb den dominee met de eh — (een snik) overledene gisteren in Scheveningen gezien.” Een zucht vaart door de aanwezigen.

„Aha juist,” zegt Kramp en wil verder gaan als onder luid gestommel iemand de ladder opkomt. Hijgend komt hij boven, het is Fluit.

„Zijn jullie al begonnen?” schreeuwt hij. Dan ziet hij het lijk en deinst met verschrikte oogen achteruit. „Wat is dat, dat kan niet . . . Het is niet waar, het is niet waar!” Hij verbergt het gelaat in de handen. „Verdacht”, mompelt Kramp.

Ten slotte is Fluit zich zoo ver meester, dat hij weer spreken kan en doet dan het volgende verhaal:

„Ik was,” aldus Fluit, „ongeveer een uur voor de voorstelling beneden, toen Kinkersteen, die ook vroeg was, mij voorstelde nog een pilsje te gaan drinken. Ik had er wel zin in en dus gingen we naar de Stompe Toren. — Plotseling werd ik wakker, keek op mijn horloge en merkte tot mijn groote ontsteltenis dat de voorstelling al begonnen moest zijn. Ik wou hierheen en zie . . .” Hij wordt met een glaasje water bijgebracht.

„Aha”, zegt Kramp nog. „U werd plotseling wakker. — U staat onder ernstige verdenking.”

Niemand heeft dit fantastische verhaal geloofd, vol afgrijzen staart men naar Fluit; iemand spreekt van lynchen.

Dan is er weer een luid rumoer beneden. Geschreeuw van „Laat me er door, zij is het niet, zij is het niet,” en een verwarde gestalte stormt naar boven, met klauwende handen baant hij zich een weg door de aanwezigen, zijn oogen zijn bloed doorlopen. Hij knielt neer bij de baar en snikt met een door tranen verstikte stem: „Lieve, lieve . . .” Het is Kinkersteen. Ontroerd wenden de spelers zich af, ieder weet dat hij met haar naar het Lustrum was. Alleen Kramp laat zich niet vermurwen. „Het onderzoek moet zijn voortgang hebben,” zegt hij streng.

„Wat heeft U te verklaren?”

„Het is mijn schuld, mijn schuld,” fluistert Kinkersteen, als sprak hij slechts tot de doode, „je wou het, maar ik had het niet moeten toestaan, vergeef me!”

„Wat niet,” vraagt Kramp en schudt hem heftig door elkaar. Kwinkersteen ontwaakt als uit een andere wereld en doet dan het volgende verhaal:

„Ik weet niet meer hoe we er op kwamen, maar op een keer beweerde . . .” hij heeft een slok water nodig, „beweerde zij dat ze best als dikke boer kon spelen en dat niemand het verschil tusschen haar,” een tweede slok, „en Fluit zou merken.”

Hier snuift Fluit verontwaardigd. „Ik zei dat het onmogelijk was, om haar figuur en zoo, en toen . . . toen wilde ze er om wedden. Ik was zwak, maar wat doe je als man op zoo'n oogenblik. Ik nam de weddenschap aan en nam op me haar de kleeren en het masker te verschaffen, ik zou een slaapmiddel in het bier van Fluit doen om hem weg te houden. Het ging allemaal prachtig en nu is ze . . .” Hij staat weer naast de baar. De omstanders zijn diep ontroert, maar Kramp laat zich natuurlijk door een dergelijke sentimenteel verzinsel niet om den tuin leiden.

„Juist,” zegt hij tot zich zelf, „een weddenschap”. Dan krachtiger: „U staat onder ernstige verdenking.”

Hij staart grijnzend naar het lijk en springt dan plotseling naar voren. Uit de verstijfde vinger van het arme kind haalt hij een paarse bebloede doek te voorschijn. Hij veert op.

„Aha,” zegt hij, dadelijk het gewicht van zijn ontdekking vattend, „een paarse doek.”

„Maar dat is een kraaienzakdoek,” schreeuwt een van de kraaien, en wriemelt haastig in zijn zak om zijn eigen te voorschijn te halen.

„Ik heb hem nog!” De anderen kraaien kunnen ook allen hun zakdoek toonen, behalve Fietskever!

„Toen ik het pak aantrok was hij er al niet,” stottert deze vertwijfeld, „ik — ik heb er nog naar gezocht.” Beweging onder de spelers, die er steeds minder van begrijpen. Alleen Kramp blijft zichzelf, hij laat zich door de tal van onverwachte wendingen in deze zaak niet van zijn stuk brengen. De onverbiddelijke logica gebiedt hem te zeggen:

„Aha, juist. Fietskever. Hm.” Dan luider: „Ik heb u al gezegd, dat u onder ernstige verdenking staat!”

Plotseling brult hij: „Waar is de kroegbaas?”

In de ijzige stilte die volgt hoort men een zacht geklater, gevolgd door een kreet van: „Jakkies!” Met enkele schreden is Kramp achter de coulissen. En daar vindt hij in een donkere hoek Erwt op den grond liggen, slaperig, zijn oogen uitwrijvend. De kroegbaas staat er verlegen naast. „Ik had nog al wat bier gedronken, en mocht hier niet weg,” zegt hij, „en toen in het donker . . .” Erwt veegt zijn nek af. „De vuilik.”

„Wat heeft dit te beteekenen,” zegt Kramp tot Erwt. „Weet u niet dat de voorstelling al lang aan den gang is? Hoe zit dat?”

„Allemachtig, hoe laat is het. Verrek, dan heb ik me verslapen. Dat komt, ik was wat vroeger hier dan nodig was en ben toen even hier gaan dutten. Ik heb n.l. gisteren een vermoeiende tenniswedstrijd gespeeld en ben vannacht niet naar bed geweest. Ik heb me heelemaal verslapen. Het spijt me ontzettend, en . . .” Kramp stopt deze woordenstroom die hij ongeloovig over zich heeft laten gaan, met een enkel expressief gebaar.

„Ga mee,” bewerkt hij. Hij brengt Erwt naar de kist en trekt dan plotseling de doek weg die over het gelaat van de doode ligt. „Ken je haar? Beken je, haar vermoord te hebben? Ja of ja?” brult hij kennelijk met het doel den ander te overbluffen. Iemand prevelt van third degree. De spelers dringen oopen als zoeken ze bij elkaar bescherming. De ontkenning schijnt nabij. Erwt nog slaperig wijkt verdwaasd achteruit.

„Wat is dat?”, stamelt hij. „Wie is dat, hoe in godsnaam . . .”

„Verdacht”, mompelt Kramp.

„Nee, ik ken haar niet, dat is te zeggen wel van gezicht. Is ze, is ze dood? Wat is dit eigenlijk allemaal . . . waarom zou ik het gedaan hebben, een frame-up?” Hij schijnt verward. „Frame up. Heel verdacht,” mompelt Kramp. Dan haalt hij de bebloede zakdoek te voorschijn en zegt met zachte scherpe stem: „ken je deze zakdoek?”

„Ja,” zegt Erwt, na een kort onderzoek, „dat is de mijne. Die heb ik aan den dikken boer geleend, toen ik hier boven kwam. Ik vond het al vreemd dat die zoo vroeg verkleed was. Ik heb den zakdoek gisteravond per ongeluk in mijn gewone pak gestopt.”

Kramp kijkt hem doordringend aan met zijn staalharde oogen. „U staat onder ernstige verdenking — Hm. Voegt u zich maar bij de anderen.”

Dan zwijgt hij en loopt voor eenige minuten nadenkend heen en weer met een uitdrukking van de diepste concentratie op zijn gezicht. De spelers durven zich niet te verroeren en volgen elke van zijn bewegingen. Onwezenlijk komt van buiten af, als van een andere wereld de muziek van de soldaten. Deze oogenblikken zijn de vreeselijkste van den heelen avond. Ieder oogenblik kan de oplossing geven van dit afschuwelijke drama; ieder oogenblik kan dat monotoom stappende denkgenie ruw ingrijpen in het leven van een hunner. Wie? — Dan staat Kramp stil, de beenen uit elkaar, de handen op den rug. Hij schijnt vast besloten en begint te spreken:

„Spelers en speelsters. Ik zal kort zijn. Zooeven is één vrouw op brute wijze om het leven gebracht. Dat is één. Niemand heeft de poppenkast na den moord, die gepleegd is vlak voor of vlak na het begin der voorstelling verlaten. Dat is twee.” Zijn stem zet uit. „De dader van dezen afschuwelijken misdaad in koelen bloede volbracht, staat dus vóór mij, hij of zij bevindt zich onder u! Dat is drie.” Zijn oogen schijnen ieder om de beurt te willen doorboren. „Ik geef hem of haar nu de laatste kans om een vrijwillige bekentenis te doen!” Pauze, niemand beweegt zich. Dan vervolgt Kramp: „Welnu, dan zal ik den moordenaar zelf moeten aanwijzen. Ik ben na een zorgvuldige rangschikking der feiten en hun conclusies tot een oplossing gekomen hoe de moord is geschied, maar . . . wie is de moordenaar?”

3. De oplossing.

Op dit moment klinkt er een rauwe kreet uit de keel van één der meisjes. Haar oogen puilen uit, haar mond staat open; doodsblijk deinst ze achteruit. „Een geest! Een geest! Daar . . .” Verbaasd kijkt men op, geboeid als men was door Kramp's woorden. En ziet, uit de kist rijst spookachtig lang-

zaam de bloederig bleeke gestalte van het doodgewaande Can-Can-meisje omhoog. Zij vloekt, kijkt verbaasd om zich heen en zegt dan:

„Ja, ze hebben het gemerkt.” Dadelijk is Kramp de kritieke situatie weer meester. Met een enkel gebaar kalmeert hij de opgewonden spelers, en zegt dan streng:

„Wat doet u daar? Aha, juist,” hij knijpt haar, „U heeft dus. U heeft gesimuleerd. U staat onder ernstige . . . eh, pardon.” Dan loopt hij naar de kist, grijpt er in en houdt zegevierend een leeg menieblieke en een grooten hamer omhoog.

„Juist zooals ik dacht,” zegt hij snel de conclusies trekkend uit deze nieuwe ontdekkingen. „Een ongeluk. — De werklieden die na de storm van gisternacht de boel herstelden, hebben deze bus menie en deze hamer in de kist gelegd, om ze droog te houden misschien. Waarschijnlijk hebben ze vergeten ze weer mee te nemen, met het gevolg dat toen het slachtoffer in de kist ging liggen ze met haar hoofd op de scherpe kant van de hamer stootte en bewusteloos werd. Als u goed kijkt kunt u nog eenige bebloede haren aan de hamer zien kleven, en waarschijnlijk heeft zij ook een wond op haar achterhoofd.” Het Can-Can meisje voelt voorzichtig en uit dan een kreet van pijn. „Juist,” vervolgt Kramp. „De bus menie, die, zooals u ziet al geopend was, zal ze met haar rechter elleboog omgestoten hebben. U kunt zien, dat vandaar uit de menie zich over haar hemd heeft gerspreid.” Hij wacht even en kijkt niet zonder zelfgenoegzaamheid om zich heen. „Ik geloof thans wel te kunnen zeggen dat ik de moeilijkheden heb opgelost en verzoek u zich gereed te maken voor de volgende poppenkast-scène, want die begint zoo dadelijk.”

En met een zegevierend lachje verliet Kramp met groote schreden het toneel bewonderend nagestaard door vele meisjesoogen. De voorstelling werd zonder onderbreking voortgezet en het publiek heeft nooit iets gemerkt van wat er achter de schermen gebeurde. Zoo redde Kramp het spel.

De ware oplossing van dit kennelijke zedendrama moet ik u helaas onthouden. Bepaalde, niet te noemen, kringen drongen er op aan het geheel in den doofpot te stoppen, en zoo zal dan ook dit mysterie wel blijven behooren tot de voor het publiek onopgeloste misdaden.

N. A. STIGTER.

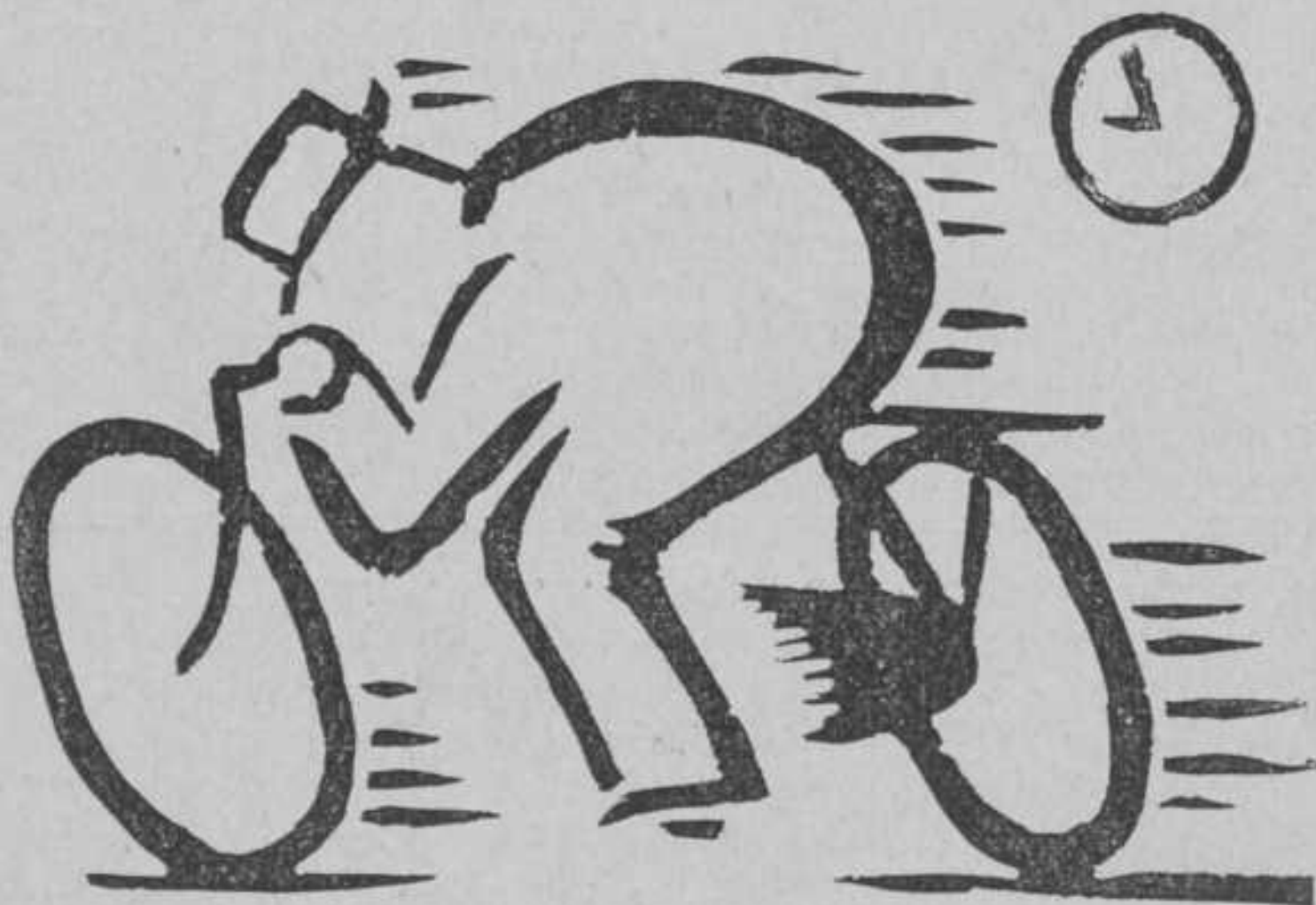
Rijmpjes en prentjes voor de kleine ventjes.

Serie: Collegehelden No. 1

Naar College

Haastig fietsend, vaagjes groetend,
Spoedt de eerste-jaars zich voort.
Vijf voor negen, o, wat laat al,
Daad'lijk sluit de wijsheids-poort

Geen college mag hij missen
Belangrijk zijn ze allemaal.
Men kan zijn afwezigheid eens merken
. In de overvolle zaal.

Wordt voortgezet.

'n Kwartiertje later, rustig stappend
Des jongeren haastigheid ten spijt
Wandelt d'oudere naar college
En komt er nog precies op tijd!

J. F. H. Hissink.
J. J. van Eeghen.

SPORT STAALT HET LICHAAM, STUDIE VORMT DEN GEEST!

Zij kunnen den grondslag vormen
voor een goede toekomst, indien zij
samengaan met goede economie.

Goede economie wil zeggen:

OLVEH-POLIS!

OLVEH van 1879 — Onderlinge Levensverzekering U.A. Kortenaerkade 1, Den Haag

TREEDT

ALVORENS UW DISSERTATIE IN DRUK TE
GEVEN, EERST IN ONDERHANDELING MET
NAAMLooZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA
MONOTYPE-DRUKKERIJ
HIPPOLYTUSB. 6 DELFT TELEFOON 160

C. C. WEIL

Hier is Uw Beste en Voordeligste ADRES
Grote sortering FIJNE VLEESWAREN
BOTER - KAAS - EIEREN en BUITENLANDSE KAASSOORTEN
Grote sortering BLIKJES VIS- en VLEESCONSERVEN
VERKADES BISKWIE en KOEKSOORTEN
KOOPT BIJ UW CORPSLEVERANCIER
HIPPOLYTUSBUURT 17.

B. VETH & CO

Betrekt Uwe melk en melkproducten van de N.V.

Delftsche Melkinrichting

DIRKLANGENSTRAAT 66-70
TELEFOON No. 42

Gerechtigd t/h voeren v/h Rijksbotermerk.
Gebruikt „VETHCO” gepasteuriseerde
melk, roomt op als rauwe melk en is
onovertreffbaar.

WASSCHEN
STOOMEN

SPECIALITEIT: Hofleverancier

„ECON-TARIEF”
ook voor Heerenwasch.
HET VOORDEELIGST!

Vraagt inlichtingen:
TEL.: HAAG 778011.

N.V. BROUWERIJ D'ORANJEBOOM ROTTERDAM

Bestelt voor gebruik THUIS in de BROUWERIJ
GEBOTTELD flesschenbier
Houdbaar en heerlijk van smaak

Hoofdagent: J. T. POST
Vrouwjutenland 14, Tel. 92, Delft

WIJNKOOPERIJ
ANNO 1863

B. A. VAN DE VEN & Co.

WIJNHAVEN 11 DELFT
PORTWIJNEN - SHERRY - MADERA

Heerenschoenen „COWBOY”

in 20 verschillende modellen.

Prijzen: f 3.⁹⁵ — f 6.⁵⁰

MOLENAAR, Wijnhaven

Telef. 917

Pelikan

TUBEN-TEKENINKT
gevuld met O.-I.-inkt of gekleurde
watervaste tekeninkt

GÜNTHER WAGNER
PELIKAN MIJ. N.V. AMSTERDAM. SINGEL 294

Overal
verrijgbaar

STEUNT UW ADVERTEERDERS